כסיפא ליה מילתא אמר הריני נזיר לכשיהא

לפלוני בן ושמע חבירו ואמר ואני מהו מי

אמרינן שלא בפניו אנפשיה קאמר או דילמא

הכי קאמר ליה רחימנא ליה כוותיך "תיבעי:

בותני בהריני נזיר ונזיר כשיהיה לי בן

התחיל מונה את שלו ואח"כ נולד לו בן

משלים את שלו ואח"כ מונה את של בנו

הריני נזיר כשיהיה לי בן ונזיר התחיל מונה את שלו ואח"כ נולד לו בן מניח את שלו

ומונה את של בנו ואח"כ משלים את שלו: **גכו'** בעי רבא אמר הריני נזיר

לאחר עשרים יום ומעכשיו מאה יום מהו

יכיון דהלין מאה בעשרין לא שלמין לא

חיילין או דילמא כיון דאית ליה גידול שער

לבסוף חיילין ותיבעי ליה ינזירות

מועמת חדא מגו חדא קא מיבעיא ליה

ג) שייך לדף טו., ד) ל"ל ולכן

אמרינן, ה) שייך לדף טו.,

נוסחת הריב"ו

א] בכ"י כתוב כאן הגליון

דלמטה במשנה: בז יתחיל:

ג] ומפי המורה: ד] מוקי לה בהאי טעמא דאי אמרת דלא הוי

אלא נזירות סתם כיון דהפסיק

ו] יום: ח] למירות: טן יכולה:

ין קאמר: כן נזירות: לן שטר: מן (ולא חיילי) ליתא בכ"י: כן חיילא נזירות דמעכשיו ואינו

מגלח וכל עשרים יום אסור

ולאחר כ' מונה טירות ל' ואינו מגלח וחוזר ומונה י' להשלים

כ׳ כאשונים ומגלם מגלחם אחם

:על כולן הס"ד

הגהות מהר"ב

רנשבורג

נזיר וכו' שהזיר על בנו. נ"ב עי' א"מ: ב] ד"ה גליון ומפי

המורה דהואיל וכו׳ דאי לא תימא הכי סותרת ולא כל״ל:

ג] תוד"ה הריני וכו' אחרי שמירות בנו של ל' יום

מובלעים תוך הק' יום עדיין דפירוש ולא. כ"ז נמחק נ"ב פ" אמרינן כיון דל' יום

מובלעים חוך הק' דחסרו עדיין ל' דליהוי ק' יום. א"מ: ד] ד"ה לאחר שבעים וכו'

ונקט שאין תגלחת למימר מכשישלים שלשים כל"ל:

מכשישלים שלשים כל"ל: ה] בא"ד הגה"ה לכאורה

משמע וכו׳ דקתני מניח את

מלו. נ"ב עיין ביאור דברי הגה"ה הזאת בארוכה באורח

מישור: ו] בא"ד מונה של בן

מיסור: ון באיד מונה של כן
ומניח שלו כלייל: ז] בא"ד
ומניח שלו כלייל: ז] בא"ד
וליכא אלא כ"ט עד יום קי
ולייע. נ"ב עי לקמן טו ע"א
מוס' ד"ה אבל אחר ממש
מא: ח] ד"ה בעי רבא אמר

וכו' ואפי' יולד הבן מפסיק נזירותו ומניח נדרו. מלת נדרו

בין ד"ה או דלמא כיוו דאים

ליה וכו׳ דימי בנו עולין למנין הק׳ יום והכי. מלת והכי

נמחה ונ"ב והיכי כל"ל:

רש"י ד"ה אמר [צ

בג א מיי' פ"ב מהלכות נזירות הלכה ז: בד ב מיי׳ שם פ״ד הל״ג סמג עשין קכו: בה ג מיי" שם הל"ו:

הגהות הב"ח

[ד מיי שם הלי ז]:

(A) רש"י ד"ה אמר הריני וכוי לכשיהא לו בן משלים: (ב) ד"ה אבל וכוי דמשמע של ל': (ג) ד"ה גליון ומ"ה הואיל וקיבל וכר׳ ומשום הכי מוקי לה בהאי טעמא דאי אמרת דמיירי בנזירות סתם לה הוי מירות כלל סובב לנו יאי לוילות לנכ דכיון דהפסיק וכו' את של בנו למאי הילכתא הוא קא מתחיל וכו׳ מאה יום משום בות היא דבו למוף יום מפוט וכוי לאחר עי: (ד) ד"ה בעי רבל וכוי כיון דנזירות זו וכוי דהא אמר מיר וכוי ללל הא בעי רבא אמר הריני כו׳ הא בעי רבא אמר הריני כו׳ כל"ל ותיבת כיון נמחק:

פי' הרא"ש . התחיל מונה את שלו אלו ישלמו שלשים יום [קודם] שילד לו בן ואח״כ נולד לו בז הודם ששלמו מניח את בן קודם ששלמו מנידו אונ שלו ומונה את של בנו. דכיון שקבל נזירות בנו תחילה מיד בשנולד לו בן צריך להניח את שלו ולמנות את של בנו ואח״כ ישלים את שלו ונפקא מינה בהפסקה זו שאינו מגלח מינות הופסקורו שאינו מגירו כי אם פעם אחת דאם היה מגלח על של בנו היה צריך למנות ל' לנזירותיו דאיז תגלחת פחות מל' יום ולא שייך למתני ואח"כ משלים את שלו דאין זו השלמה כיון או שצריך למנות לי יום משלם אבל אם היה משלים שלו בלא הפסקה ואח"כ היה מונה בלא הפסקה זאח כוריה מונה של בנו היה צריך ב' תגלחות. אבל השתא מביא על תגלחת א' שני קרבנות ונ"ל דלרב א שני קובנות וניל דרוב דאם נטמא ביום גידול שער אינו סותר אפי׳ דמגלח על של בנו ואח״כ מונה ל׳ על נזירותו ודאי דקרי ליה השלמה לפי שאם נטמא אחר ששלמו הל' שלו אינו סותר ששלמו הל' שלו אינו סותר כיון שאינו מונה מאז והלאה אלא גידול שער. ונפקא מיניה בהך הפסקה שצריך להשלים יותר על ב' נזירות כדי גידול שער. ועוד נפקא מינה לרב דאמר נטמא בשל מנה עשרים והפסיק והתחיל למנות את בנו ונטמא בתוד עשרה ימים אינו סותר אלא נזירות בנו ואם היה משלים את שלו בלא הפסקה היה סותר את הכל. נפקא מינה דאם מנה עשרים לנזירותו היה משלים את שלו תחלה היה משלים את שלו תחלה לא היה סותר כ״א עשרה ימים: הריני נזיר כשיהיה לי בן ונזיר ק' קבל עליו נזירות בן זנויו קי קבל עליו נויוזוג של ל' יום כשיולד לו בן ועוד קבל עליו נזירות של ק' יום. נולד לו כז עד שבעים יום לא הפסיד כלום כיון שנשארו מנזירות ק' ל' יום דמשלם ימי נזירות בנו בהדי נזירותו וה״ה קודם שבעים יום. וה״ה אם אמר איפכא הריני נזיר ק׳ יום. ונזיר כשיהיה לי בז אם כלום דלעולם כשישלים ימי בנו להיות מובלעים בתוד ימי בו ירותו וא"צ למנות מנין אחר בשביל בנו. והא דאמרינן הריני נזיר ונזיר כשיהיה לי בן דמונה שתיהן היינו משום דלא שלמי כהדדי. אבל אם נולד לו בן ביום ראשון למנין שתיהן. ור״ת פי׳ דדוקא הריני נזיר כשיהיה לי בן ונזיר ק׳ יום הוא דאמרי׳ לא הפסיד

ם הריני נזיר בשיהיה די בן. פירוש דסתסי נזירות דהוי שלשים יום ונזיר מאה יום נזירות דנפשיה והשתא נמי קבל נזירות דבנו

ברישא והתחיל למנות נזירות דנפשיה ק' יום ונולד לו בן עד שבעים ויום שבעים נמי בכלל לא הפסיד כלום פירוש ב] אחרי שנזירות בנו של

שלשים יום מובלעים תוך ק' יום עדיין ב דפירש דיולאי הני ק' יום עולים למירות דבנו וגם למחה יום דנפשיה דחף ע"ג דמיד כשיוולד בנו לריך להניח את שלו ולמנות של בנו שהרי קיבלו תחילה כדאמר לעיל אפ״ה כיון דשל בנו מובלעין בתוך המחה יום עולים לשל בנו ולשלו וישלים מאה יום ויגלח על שניהם ויביא שני קרבנות וה״ה לעיל כי אמר הריני נזיר כשיהיה לי בן ומיר והתחיל למנות את שלו אם נולד לו הבן למניינו ביום א׳ באותן שלשים יום עולין היו לבנו ולעלמו כיון דשל בנו מובלט בשל טלמו דאידי ואידי ל' יום ודוקא כי קבל מירות דבנו ברישה דמיד שנולד הוי זקוק למנות אותו מהני הבלעה אבל קבל מירות דמאה יום ברישא אפי' נולד לו הבן קודם ע' יום לריך להשלים המחה יום ברישה כשקיבל עליו

תחילה דלא חייל נזירות בנו עליו [עד] השלמת נזירותו אלא משלים מזירות ק' ויגלח ויביא קרבן למזירותו ושוב יעשה מזירות דבנו ל' יום ויגלח לל' יום ויביא קרבן: סילאחר שבעים. היינו ע"א סותר ול"ג סותר שבעים יום דהא אינו סותר ע' וה"פ מניח את שלו ומונה את של בנו ולאו דוקא סותר כלומר זמנים את מניינו ומונה שלשים דבנו: שאין תגלחת פחות משלשים יום. פי' לכך אין עולין שאר הימים שעד ק' ימים למירות דבנו לפי שאין מירות דבנו פחות משלשים יום וליכא ל' יום עד גמר השלמת מאה ולכך זקוק להפסיק מניינו הואיל דנמשך דבנום על ימי נזירותו ולשון תגלחת אינו מכוון דטפי ה"ל למימר שאין נזירות פחות משלשים יום ונקט שאין תגלחת למימר מכשישלים? דן של בנו יחזיר למניינו וישלים נזירות הק' יום ויגלח בסוף כל המנין אח' לכולן אבל בסוף מנין דבנו אינו מגלח דאם כן לא יוכל להשלים אחר א נזירות שלו דליכא שלשים יום ממירות: הגה"ה לכאורה משמע כדמפרש דאחר שישלים של בנו יחזור וישלים את שלו כי ימי בנו אין עולין לנזירות מאה יום שלו כמו ברישה הן דקתני מניח הת שלו מיהה יש בירושלמי נולד ביום שמונים סותר עשרה נולד ביום תשעים סותר את° עשרים ולפי שיטת הירושלמי מיד שנולד הבן מונה של בן ין לגמרים! ואותו מנין בן עולה לו למירות דק' יום ושמא י"ל הירושלמי דסותר כ' כלומר בשביל בנו קאמר דמונה עשרה של מאה וכ' אחר המאה ולעולם ה"נ קאמר שאין עולה למירות דמאה כלל וחוזר וישלים המאה כמו שהיה לו למנות בלידת 11 הבן ובגמרא מוכחא דאם נולד ע"א 12 דסותר אע"ג דאיכא שלשים יום עד המאה מיום לידת הבן והטעם דיום לידת הבן נימנית ממנין שלו ולא תחשב לימי הבן וליכא אלא כ"ט עד יום ק׳ זן ול״ע שפירש לעיל שאם נולד הבן ביום ראשון שהתחיל בו נזירותו שימנה ל' ועולין לשניהם ולריך ליתן חילוק בדבר דרישה

הואיל וביום לידת הבן התחיל למנות נזירות של עלמו ימנה לשניהם אבל הכא שהתחיל זה ימים רבים של עצמו לא ימנה יום הלידה לבנו כי אם לעצמו. ע"כ הגה"ה: בעד רבא אמר הריני גזיר לאחר ב' יום ומעכשיו מאה יום מהו. כיון דהלין מאה יום לא שלמי בהגך עשרים יום לא חיילא נזירות של מאה יום עליה מעכשיו דמסתמא אין דעת זה האיש להפסיק נזירות שימנה עתה עשרים יום מן המאה יום ואחר עשרים יום ימנה נזירות שלשים יום שקבל עליו לאחר עשרים יום ושוב ימנה שמנים יום להשלים המאה יום אלא אחרי שאינו יכול להשלים נזירות של ק' יום בהלין כ' דעתו שאלו כ' יום יהיו פנויים ויהיה מותר ביין ובתגלחת בהנך כ' יום ואחר כך ימנה ל' יום לגלח ויביא קרבן ושוב מונה ק' יום רלופין ויגלח ויביא קרבן ומה שאמר מעכשיו מאה יום ר"ל ומעכשיו כמו כן אני מקבל ק' יום אחר שאעשה סתם המירות לאחר כ' יום וא"ת ואמאי לא פשיט ממחני׳ דקחני מניח את שלו ומונה של בנו ושוב משלים את שלו אלמא לא חייש האי גברא אהפסקת מירותו דאיכאיי למימר שאני מתני׳ כשהתחיל למנות מירותו סבור היה לתשלומין בי שלו ידע שיוולד לו בן תוך ימי מרו וגם אפשרש להיות שפעמים ישלים נדרו קודם שיוולד לו הבן הילכך גמר ונדר ואפי׳ יוולד הבן מפסיק נזירותו ומניח דו נדרו ומונה את של בנו ולא קפיד בהפסק נזירותו אבל הכא דלא אפשר כלל אס"י יתחיל מירות של מאה יום לריך להפסיק כשיעברו כ׳ יום הילכך לא חייל עליה מירות של מאה לאלתר: אך דידמא ביון דאית ליה גידול שיער לבסוף חיילא. פי׳ כיון שנשארו לו ל׳ ימים לאחר סתם מירות כדי גידול שיער היינו מירות שלם חיילא ולא חייש בהפסקת נזירותו והכא נשארו לו אפי׳ פ׳ יום הלכך מונה עשרים יום הללו לנזירות דמאה יום ויפסיק וימנה ל׳ יום ויגלח ויביא קרבן ואחרי כן ימנה פ' יום להשלמת מאה יום וה"ג אמרינן בברייתא דמייתי לקתן אחר שמנה ל' יום אינו מונה רק פ' יום להשלים המאה יום על העשרים שמנה קודם שלשים יום ואע"ג דתגלחת סותר היינו כדי שיהיה לאחר התגלחת שלשים יום כדי גידול שיער אבל אם נשארו אחר התגלחת שלשים יום עד כלות נזירותו אינו סותר כלום כיון דאית ליה גידול שיער דתגלחת טהרה והכי אמרינן בפ' ג' מינין (נקמן מד.) והכא נשארו לו פ' יום כדי גידול שיער ויותר1 ואע"ג דאמרינן במתניתין נולד לו בן עד ע' לא הפסיד כלום דימי בנו עולים למנין הק' יום בן והכי אמרינן לקמן בברייתא דאחר שמנה מירות של ל' יום מונה פ' יום להשלים הראשונים ולא סלקי הינה כמו שוכם במוכן הכן יום בו ושב מתחיק לקתן בכו מתנו מוכנה של מדי מירות של היום של משוכם הא משוכם אם יוולד הקל מירות היום בין השל היום בל אם יוולד מתר מירות היום בין במתרים בין מוכל להבליע מזירות דבנו חוך הק' אין דעתו למנות מזירות לבנו ב' אלא ל' אחרונים יעלו לשניהם דהיינו ק' יום בין הכל ומה שלא אמר בפי' הריני מזיר כשיחיה לי בן ומעכשין ע' יום היינו משום שדעתו להיות מזיר ק' יום אם לא יוולד לו בן לבר ממירות דבנו אבל מ"מ אם יוולד לו בן קודם ל' חפץ הוא להבליעו במירות דידיה אבל הכא שקיבל מירות אחר כ' בדעתו למנות לו מנין שלא יעלה למנין המאה יום דאם אימא דחפץ להבליע והרי הוא יודע בברור דבהנך כ' לא [שלמי] ק' לימא בפי' הריני מיר אחר כ' ומעתה פי'22 '! בין הכל ק' אלא ודאי חפץ לעשות ק' יום בלא הנזירות. ע"כ הגה"ה: רתבעי דיה גזירות מועשת. פי' סתם מירות דהוא שלשים יום וכגון דאמר הריני נזיר לאחר עשרים יום ונזיר מעתה אי חיילא השתא וימנה עשרים יום ויניח מנין זה וימנה שלשים יום וימנה עשרה ימים להשלים נזירות ראשונה ולא יגלח עד וששיםן השלמת שניהן: הדא שגו חדא קשיבעי

כסיפא ליה מילתא ואנפשיה קאמר דאהא נזיר כשיהא לי בן: או דילמא הכי א"ל רחימנא ליה לפלוני כווסיך. לכשיהא לו בן אהא נזיר כמותך. תיקו: בותבר' אמר הריני נזיר. מעכשיו ומיר לכשיהא לי בן התחיל מונה את שלו ועד שלא השלים את שלו נולד לו בן וחלה עליו

נזירות שהזיר על בנו אן לכשיהה לו (ה): משלים את שלו. לפי שקיבלו עליו תחילה ואח"כ מונה נזירות שהזיר על בנו 6 דכיון שחל עליו של בנו עד שלא השלים נזירות שלו נעשה כנזירות אחת ולכך אינו יכול לגלח או: אכל אם אמר הריני נזיר כשיהא לי בן ונויר. דמשמע (כ) ל' מעכשיו התחיל למנות את שלו ואח"כ נולד לו בן הואיל וקבל נזירות של בנו תחילה מניח את שלו ומונה את של בנו ואינו מגלח ואח"כ משלים את שלו למקום שפסק פומתחיל: (גליו"ן בומ"ה (ג) דהואיל וקיבל עליו מירות שלו תחילה משלים את שלו שיהא מגלח בינתים ואילו בסיפא דקביל נזירות של בנו תחילה מוקי לה המורה כגון דמירות שלו הוו של חמשים ומש"ה מוקי לה דו הכי דאי לא תימא הכי בו

את"ל לא הוי נזירות כלל כיון דהפסיק את שלו והתחיל את של בנו וגלח תו לא פשו ליה כדי גידול שיער וקיימא לן בבבא דסיפא דסותר את הכל אם אין שם כדי גידול שיער. וא"ת דבתר שמונה של בנו לא ליגלח הא ודאי מילתא דלא אפשר חדא דקיבלו והוה ליה כמי שאמר הריני נזיר ונזיר שלריך לגלח בין זו לזו ועוד מדקאמר דמניח את שלו ומונה את של בנו למאי מילתא הוא הזקא מתחיל וזאת של בנו אי לאו דלייתי הרבנותיו ולגלח בינחיים. וכי חימא אי הך בבא לא מיירי בנזירות סתם אלא בנזיר נ' למה ליה דמייתי אידך בבא דנזירות מאה עו (אם) משום דאתא לאשמועינן דעד ע' לא הפסיד כלום דלאחר ע' סותר. ע"כ גליו"ן): גבל' בעי רבא הריני נויר כו'. כלומר הא ודאי פשיטא לי שאם אמר הריני מיר לאחר ל' יום ומעכשיו מיר סתם כיון (ד) מודבנזירות זו שאמר מעכשיו שיכול להשלים קודם שיתחיל אותו נזירות שאמר לאחר ל' יום דהא יודאמר נזיר סתם דהיינו ל' יום הילכך חלה פולמירות דמעכשיו לאלחר ומגלח ליום ל' ושוב מונה נזירות לשנדר לחחר ל' ומגלח לסוף ל' אלא הא בעי רבא ט כיון דאמר הריני כו': כיון דהלין ק' בעשרין לא שלמין לא חיילין. מעכשיו ומותר לשתות יין אלא מונה ל' לאחר כ' יום ומגלח ואח"כ מונה ק' יום: או דילמא כיון. דאילו מתחיל למימני נזירות ק' מעכשיו אכתי מייתרי להו כדי גידול שיער דהא פשו להו תמנין דאית בהו גידול שיער טובא והילכך מתחיל מעכשיו ומונה כ' יום ואחר כך מונה ל' יום ואח"כ מונה פ' ימים כדי להשלים נזירות ראשונה: וחיבעי ליה נזירות מועטת. כגון דאמר הריני נזיר לאחר כ' יום ומעכשיו נזיר סתם דל' נמי בכ' לא שלמי יוולא חיילי או דילמא לאלתר שחיילין [ומגלח] אחת על כולן: אין הכי קמיבעיה ליה חלה חדה מגו חדה קה מיבעיה ליה. כלומר נזירות מתוך נזירות קא מיבעיא ליה והכי קא מיבעיא ליה:

בבירור דבהנך כ' לא שלמי ק' לימא בפי׳ הריני נזיר אחר כ׳ ומעתה פיי. כל"ל נ"ב ר"ל כך יאמר להדיא פיי בין הכל ק':

את"ל

הגהות התוספות 1. ז"ל סחס. 2. חיבת עדיין נמחק וז"ל למנין דפירט. 3. ז"ל לכן אמרינן. וחיבת ולא נמחק. 4. ז"ל לכו אמרינו. 5. ל"ל אלא כלומר. 6. ל"ל נזירות דבנו. 7. ל"ל דכשישלים את של בנו יחזור למניינו כרי. 8. ל"ל אחר כך. 9. חיבת את נמחק. 10. ל"ל לבדו וחיבת לגמרי נמחק. 11. ל"ל למנות לגמרי נמחק. 11. ל"ל למנות לגמרי נמחק. 11. ל"ל למנות קודם לידת הבן. 12. ל"ל לע"ל. 14 . 5"ל מגלח. 14. 5"ל לע לו. 13. ל לראנלו. 14. לל איכא. 15. ל"ל להשלימו. 16. ל"ל דאפשר. וחיבת וגם מחק. 17. ל"ל דאם. 18. כאן ואע"ג דאמרינן כו'. 19. ל"ל הראשונה. 20. ל"ל יש לומר הלא דמיא כו'. 21. נ"ל לבנו דלא דמיא כו'. 21. נ"ל לבנו בפני עלמו. 22. חיבת פיי נמחק ול"ל יהיה.

מוסף רש"י

משלים את שלו. שקבלו תחלה ואינו מגלח בין שתי הנזירויות, כיון דלא נחית למנינא וכחד נזירות הוי (ראמ"ה בשמו). מניח את שלו. שנזירות בנו קבל תחלה, חה שמנה את שלו תחלה מפני שנתחייב בו מיד, ואינו מגלח

בן צריך להפסיי נזירותו ולמנות נזירות בנו. הלכך אותו מנין עולה גם למנין ק' יום שהתחיל כבר למנות. אבל אם אמר הריני נזיר ק' יום ונויר כשיהיה לי בן כיון דאינו צריך להפסיק נזירותו כשיולד לו בן לא חיילא עליה נזירות בנו עד שישלים נזירותו. והכי מסתברא דבהפסקה שצריך להפסיק גורמה שעולים לכאן ולכאן. ⁶) דהא אם קבל עליו נזיר של ל' יום ונזיר של ק' יום צריך למנות שתיהן ולא אמרי׳ דמתחלה היה בדעתו דק' להיות נזיר ל' יום ושוב נמלך להיות נזיר ק' יום אבל רוצה הוא שיהא מובלעים הל' בתוך הק' אלמא